

Sygn. akt IV Ka 474/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka, SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant:	Marcelina Żoch

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r.

sprawy **K. B.**

syna C. i U. z domu K.

urodzonego (...) w W.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 17 maja 2017 r. sygnatura akt II K 748/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I jego części dyspozytywnej w ten sposób, że wymierzoną tam karę łączną pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. z Kancelarii Adwokackiej w W. 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa

Sygnatura akt IV Ka 474/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 17 maja 2017 roku (sygn. akt II K 748/16) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu po rozpoznaniu sprawy K. B. skazanego prawomocnymi wyrokami :

1) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 146/14, za czyn z art. 244 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonywania na okres próby 3 lat, prawomocnie zarządzoną do wykonania dnia 14 marca 2017r.;

2) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 12 sierpnia 2014r., sygn. akt II K 547/14, za czyn z art. 244 kk popełniony 11 maja 2014r., na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, prawomocnie zarządzoną do wykonania dnia 14 marca 2017r.;

3) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014r., sygn. akt II K 672/14, za czyny z art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk popełnione w okresie od 6 do 11 września 2013r., na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, prawomocnie zarządzoną do wykonania dnia 14 marca 2017r.;

4) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 17 czerwca 2015r., sygn. akt II K 922/14, za czyny z art. 62 ust. 1 upn, z art. 178a§1 i 4 kk i z art. 244 kk popełnione w dniach 1 i 13 kwietnia 2014r., na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, wykonaną w okresie od 30 września 2015r. do 27 września 2016r.;

5) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 2 września 2015r., sygn. akt III K 492/13, za czyn z art. 270§ 1 kk i art. 297§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk popełniony 27 grudnia 2011r., na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, prawomocnie zarządzoną do wykonania dnia 14 marca 2017r.;

6) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 25 kwietnia 2016r., sygn. akt II K 93/16, za czyny z art. 62 ust. 1 upn popełnione w dniu 30 września 2015r. na karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności, przy czym kara pozbawienia wolności została wykonana w okresie od 27 września 2016r. do 26 marca 2017r.

I. na podstawie art. 85 kk, art. 86§1 kk, art. 87§1 kk i art. 91§2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 1, 2, 3 i 5 części wstępnej wyroku oraz kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności orzeczone wyrokiem opisanym w punkcie 6 części wstępnej wyroku i wymierzył skazanemu K. B. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 kk w zw. z art. 577 kpk na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres dotychczas odbytych kar podlegających łączeniu;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. P. z Kancelarii Adwokackiej w W. 206,64 (dwieście sześć 64/100) złotych brutto tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

IV. zwolnił skazanego K. B. od ponoszenia kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucając:

1) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 85 kk w zw. z art. 85a kk i art. 86 kk poprzez błędne przyjęcie, że niższa niż orzeczona kara łączna w wyroku z dnia 17 maja 2017r. nie osiągnęłaby celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa; podczas gdy zachowanie K. B. po opuszczeniu zakładu karnego jest prawidłowe i zgodne z przyjętymi powszechnie normami społecznymi;

2) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 86 kk w zw. z art. 87§1 kk poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i uznanie, że kara łączna jaką Sąd I instancji mógł wymierzyć w niniejszej sprawie to od 1 roku i 4 miesięcy do 5 lat

i 1 miesiąca pozbawienia wolności, podczas gdy w rzeczywistości górna granica wymierzenia kary łącznej w sprawie skazanego K. B. wynosiła 4 lata i 7 miesięcy pozbawienia wolności

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i połączenie skazanemu K. B. wszystkie jednostkowe kary wskazane we wniosku i wydanie wyroku łącznego, wymierzając karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji,
- 2) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. koszt nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych, powiększony o wartość podatku VAT
- 3) obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja odniosła ten skutek, iż konieczna stała się częściowa zmiana wydanego orzeczenia.

Na początku poczynionych rozważań przypomnienia wymaga, iż w sprawie o sygn. akt III K 492/13 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu a także w sprawie o sygn. akt II K 93/16 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu K. B. został prawomocnie skazany wyrokami z dnia odpowiednio: 2 września 2015 roku oraz 25 kwietnia 2016 roku, a zatem orzeczeniami które zostały wydane po dniu 1 lipca 2015 roku. W zaistniałej sytuacji sąd rejonowy zasadnie uznał, iż w sprawie niniejszej mają zastosowanie przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po tej dacie (art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw). Wyrokując sąd rejonowy - jak wynika z pisemnego uzasadnienia wydanego orzeczenia i na słusznie zwrócił uwagę autor apelacji - niewłaściwie jednakże ustalił górną granicę kary łącznej orzeczonej w punkcie I dyspozycji wyroku. Zauważyć w tym miejscu należy, iż stosownie do treści art. 86§1 kk sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w latach. Odnotowania wymaga, iż w sprawie tej istniały warunki do połączenia kar orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 14 kwietnia 2014 roku, sygn. akt II K 146/14, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 12 sierpnia 2014 roku, sygn. akt II K 547/14, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 października 2014 roku, sygn. akt II K 672/14, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 2 września 2015 roku, sygn. akt III K 492/13 i jednej z kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 25 kwietnia 2016 roku o sygn. akt II K 93/16 tj. kary 1 roku ograniczenia wolności, a zatem kary podlegające łączeniu to kary: 10 miesięcy pozbawienia wolności, 7 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności a także 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności. Stosownie do treści art. 86§1 kk możliwe było zatem orzeczenie kary łącznej w granicach od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar podlegających łączeniu) do 4 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar podlegających łączeniu) – nie zaś jak przyjął sąd I instancji 5 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Niewłaściwe określenie górnej granicy kary łącznej mogło, jak się wydaje, rzutować na wymiar kary łącznej orzeczonej w zaskarżonym wyroku. W sprawie koniecznym stało się zatem, przy uwzględnieniu wszystkich aspektów, które mają wpływ na wymiar kary łącznej wydanie orzeczenia reformatoryjnego w powyższym zakresie. Rozpatrując wniesiony środek odwoławczy i odnosząc się do prezentowanych przez obrońcę skazanego tez, zaznaczyć w tym miejscu należy, iż na wymiar kary łącznej mają niewątpliwie wpływ takie okoliczności, jak związek - zarówno przedmiotowy i podmiotowy - pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które wymierzono podlegające łączeniu kary. W realiach sprawy niniejszej zwrócić zaś należy uwagę, iż wymieniony dopuścił się zarówno czynów z art. 244 kk, (a zatem godzących w prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w zakresie wykonania orzeczonych przez sądy zakazów, obowiązków lub nakazów), jak również czynów z art. 286§1 kk w zw. z art. 91§1 kk (godzących w mienie) a także czynu z art. 270§1 kk i art. 297§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk (godzącego w różne dobra prawne, tak w mienie jak i wiarygodność dokumentów oraz uczciwy i rzetelny obrót gospodarczy) a nadto czynów z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dodatkowo zwrócić należy również uwagę na odległość czasową pomiędzy czynami podlegającymi łączeniu. Opinia o skazanym K. B., jak i sygnalizowane w apelacji przez skarżącego okoliczności nie mogły skutkować, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla wymiaru

kary łącznej, orzeczeniem wobec skazanego kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, zaznaczenia przy tym wymaga, iż połączeniu podlegało kilka przestępstw popełnionych przez skazanego, a jak wskazał Sąd Apelacyjny w Krakowie w orzecznictwie od dawna dominuje przekonanie, że zasada absorpcji winna być stosowana wyjątkowo, a popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej od wynikającej z zasady absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 czerwca 2010 roku II Aka 100/10).

Z tych też wszystkich względów zaskarżony wyrok w pkt I jego części dyspozytywnej podlegał zmianie w ten sposób, że wymierzoną tam karę łączną pozbawienia wolności obniżono do 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

W sprawie niniejszej zauważyć nadto należy, iż jak wskazał w pisemnych motywach wyroku sąd rejonowy cyt. „nadto stosownie do art. 85§2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej były wyłącznie kary podlegające wykonaniu. Dlatego też, sąd nie objął wyrokiem łącznym kar orzeczonych wobec skazanego wcześniej, który zostały już wykonane, w tym kary orzeczonej wyrokiem z punktu 4, która została wykonana w dniu 27 września 2016r. oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z punktu 6, z którego łącznie podlegała wyłącznie kara ograniczenia wolności (kara pozbawienia wolności została już wykonana, zatem nie podlegała łączeniu zgodnie z art. 85§2 kk). I tak, łączeniu podlegały kary orzeczone wyrokami wymienionymi w punktach 1, 2, 3, 5 i jedna z kar orzeczonych wyrokiem z punktu 6, to jest: kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, kara 7 miesięcy pozbawienia wolności, kara roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, kara roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i kara ograniczenia wolności”, natomiast w punkcie I części dyspozytywnej wyroku sąd orzekający na podstawie art. 85 kk, art. 86§1 kk, art. 87§1 kk i art. 91§2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 1, 2, 3 i 5 części wstępnej wyroku oraz kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności orzeczone wyrokiem opisanym w punkcie 6 części wstępnej wyroku i wymierzył skazanemu K. B. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd rejonowy winien rozważyć możliwość korekty wyroku w powyższym zakresie.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz.U. Nr 16 poz. 24 ze zm.) oraz §17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r. (Dz. U z 2016r. poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. z Kancelarii Adwokackiej w W. 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.